

**OPINIA**  
**KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA**

**z dnia 22 lipca 2011 r.**

**w przedmiocie rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o dostępie do informacji publicznej oraz niektórych innych ustaw.**

Krajowa Rada Sądownictwa zgłasza następujące uwagi do rządowego projektu ustawy o dostępie do informacji publicznej.

W art. 5a projektu wprowadzono odrębną kategorię ograniczenia dostępności do informacji publicznej. Przepis ten normuje materię konstytucyjną i ograniczając prawo do dostępu do informacji publicznej wymaga precyzyjnego określenia jego zakresu podmiotowego i przedmiotowego.

Tymczasem proponowana treść art.5a projektu ustawy wzbudza zastrzeżenia co do jego zgodności z art. 2 Konstytucji (zasada przyzwoitej legislacji) oraz z art. 61 ust. 3 Konstytucji (ograniczenie prawa do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne).

W ust. 1 art. 5a projektu posłużono się niedookreślonym zwrotem „na **zlecenie Rzeczypospolitej Polskiej, Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego**”.

W art. 16 ust. 1 ustawy przyjmuje się natomiast, że „Odmowa udostępnienia informacji publicznej oraz umorzenie postępowania o udostępnienie informacji w przypadku określonym w art. 14 ust. 2 przez organ władzy **publicznej** następują w drodze decyzji”.

Podobnie w art. 17 ust. 1 ustawy mowa jest o tym, że „Do rozstrzygnięć podmiotów obowiązanych do udostępnienia informacji, niebędących organami władzy **publicznej**, o odmowie udostępnienia informacji oraz o umorzeniu postępowania o udostępnienie informacji przepisy art. 16 stosuje się odpowiednio”.

Oznacza to, że proponowana treść art. 5a ust. 1 projektu jest niespójna z pozostałymi przepisami obowiązującej ustawy.

Z proponowanego końcowego brzmienia art. 5a projektu ustawy wynika, że prawo do informacji publicznej „(...) podlega ograniczeniu do czasu odpowiednio dokonania ostatecznego rozstrzygnięcia, złożenia oświadczenia woli w procesie gospodarowania mieniem, ostatecznego zakończenia postępowania lub podpisania umowy międzynarodowej, ostatecznego zakończenia prac nad daną kwestią w Radzie Europejskiej lub Radzie Unii Europejskiej (...)”.

Zwroty „ostateczne rozstrzygnięcie”, „ostateczne zakończenie postępowania”, „ostateczne zakończenie prac” są zwrotami nieprecyzyjnymi, mają różne znaczenie i wprowadzają niepewność, do kiedy uprawniony podmiot będzie mógł ograniczyć dostęp do informacji publicznej.

W projekcie ustawy brak jest ponadto przepisu normującego tryb postępowania oraz formę, w jakiej nastąpi przewidziane w art. 5a projektu „ograniczenie prawa do informacji publicznej”.

W szczególności projekt ustawy nie rozstrzyga, czy w przypadku, o którym mowa w art. 5a projektu podmiot obowiązany do udostępnienia informacji publicznej „powiadomi pisemnie wnioskodawcę o przyczynach braku możliwości udostępnienia informacji zgodnie z wnioskiem i wskazuje, w jaki sposób lub w jakiej formie informacja może być udostępniona niezwłocznie” (art. 14 ustawy), czy też wyda decyzję o odmowie udostępnienia informacji publicznej (art. 16 ustawy).

Z podanych wyżej powodów Krajowa Rada Sądownictwa negatywnie opiniuje art. 5a projektu ustawy.

W art. 1 pkt 11 projektu ustawy proponuje się wykreślenie art. 22 ustawy. Przepis ten przewidywał prawo wniesienia powództwa do sądu powszechnego o udostępnienie informacji publicznej dla podmiotu, któremu odmówiono prawa dostępu do informacji publicznej ze względu na wyłączenie jej jawności z powołaniem się na ochronę danych

osobowych, prawo do prywatności oraz tajemnicę inną niż informacja niejawna, tajemnica skarbowa lub tajemnica statystyczna.

Oznacza to, że w tego rodzaju sprawach podmiotowi temu będzie przysługiwała skarga do sądu administracyjnego na zasadach określonych w art. 21 ustawy.

Podmiot, w sytuacji, gdy podstawą odmowy udostępnienia informacji publicznej jest ochrona dóbr, co do których właściwy jest sąd powszechny, korzysta z silniejszej ochrony prawnej. Samo już bowiem orzeczenie sądu powszechnego będzie stanowiło podstawę do jej udzielenia, natomiast sąd administracyjny może jedynie uchylić zaskarżoną decyzję, bądź stwierdzić jej nieważność.

W pozostałym zakresie Krajowa Rada Sądownictwa nie zgłasza uwag do przedstawionego projektu ustawy.